

Viorica Răduță

de aceea își taie orizontul

eu așa văd moartea
când trec de așteptare

am să aștept și mâine
dar mâine nu mai e dimineață până seara târziu
e dimineață abia acum

de aceea se taie orizontul
un vis e tăcerea în degete

și pictezi degete
culorile sunt ieri și sunt așchii

secvențe de plecare

1. în călcâi a rămas fuga
s-a întărit
și urcă după atâta timp în mine
plină de ploi și de sălcii sub care
mă întind să văd cum cresc umerii

după care se apleacă peste apă
fuga mă îneacă privind-o
numai ea este vie

2. cumpăna cade în ea
de ce ți se văd oasele întreb
bărbatul de acolo nu poate vorbi
că sunt albe și îi fug mereu bratele

singure se sprijină de lemnul fântânii
și cad deodată cu pieptul meu care crește
două umbre în cerc

3. drumul e singur
omul nu vrea să moară odată cu ea
cu singurătatea
simte cum se răcește aerul de trup
tocmai când apele îi spală gândul

de aceea și așteaptă să vină vremea la el
deodată ploaia se lungeste iar omul visează
în trupul mașinii

drumul a intrat pe fereastră ocupă locul din spate
când se trezește când
pe câmpie vântul se duce în iarnă
cu toată câmpia

stratul de gheață măsoară omul
mașina e veche și basmaua femeii ...
vântul stă deasupra

scriu:

umbra păsării spală pietrele pe râu
spală tot mai departe
piatra nu vrea să mă privească

mă uit la timp

cu pasărea din jurul cumpenei mă uit
nu e decât vântul
care duce aripile și gândul
platanii sunt ceața care îngroapă orașul cu mâinile

mă uit la ele
nu e atingere

urc dintre aripi
umbra păsării stă în loc
ți ea se uită la mine la gând
nu auzi decât liniștea

timpul trece cu fierăstrăul

trece prin mine și taie gândul
tu spui că este o noapte
sau așa îmi văd eu visul
va o sudoare de sânge când plouă
pentru că în locul păsării stă chiar aerul
stă la fereastră

amintirile nu mă ajung aici amintiri
doar fierăstrăul trece în mâinile tale
acum poți să-mi iei gândul

